

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Святий храм

Старійшина Геннадій Подводов

Територіальний сімдесятник, Східноєвропейська територія

“Я часто бачу храм. Колись я буду там. Щоб чути Святого Духа, молитись буду сам. Знаю я: храм —це Бога дім, Краси дім і любові. Готувать себе, щоб в храм ввійти, я змалку вже готовий” (*Збірник дитячих пісень*, “Люблю на храм дивитись”, с. 99).

Які щирі, чисті і піднесені почуття і бажання викликають ці слова дитячого гімну. Ми сім’єю часто співали дитячі гімни, коли росли наші діти. Ми і зараз любимо їх співати. Але той час був особливим. Ми передавали нашим дітям спадок нашої віри і відчували як Святий Дух наповнював наш дім і наші серця любов’ю і вдячністю до нашого Небесного Батька, нашого Спасителя і Храму, який наповнений любов’ю Бога.

Президент Бойд К. Пекер радив: “Скажіть слово храм. Вимовте його тихо і з благоговінням. Повторіть його багато разів. Храм. Храм. Храм. Додайте слово святий. Святий храм. Вимовляйте ці слова так, немов вони написані з великої літери, де б в реченні вони не стояли. Храм. Інше слово, що має таке ж важливе значення для святих останніх днів, —слово дім. Поставте слова святий храм і дім разом, і ви отримаєте описання дому Господа!” (Boyd K. Packer, “The Temple, the Priesthood”, *Ensign*, May 1993, 20–21).

“Бо чим серце наповнено, те говорять уста” (Матвій 12:34). Іншими словами, нам подобається говорити про те, що близьке нашому серцю. Чим раніше ми почнемо будувати храми в наших

серцях, тим швидше будуть побудовані храми на землі. “І приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям!” (Малахія 4:6).

Старійшина
Геннадій Подводов

Київський Український храм

“Скажіть слово храм. Вимовте його тихо і з благоговінням. Повторіть його багато разів. Храм. Храм. Храм. Додайте слово святий. Святий храм. Вимовляйте ці слова так, немов вони написані з великої літери, де б в реченні вони не стояли. Храм. Інше слово, що має таке ж важливе значення для святих останніх днів,—слово дім. Поставте слова святий храм і дім разом, і ви отримаєте описання дому Господа!”

“Розуміння вічної природи храму наблизить вас до вашої сім’ї. Розуміння вічної природи сім’ї наблизить вас до храму”,—сказав Гарі Е. Стівенсон, сімдесятник, на квітневій генеральній конференції 2009 року (Гарі Е. Стівенсон, “Святі домівки,

святі храми”, Генеральна конференція, квітень 2009 року; *Ліягона*, травня 2009, 101).

Який тісний зв’язок приносить у наше життя більш міцну віру, покаяння, слухняність, здатність жертвувати, любити, смиренність і лагідність сердець. У Писаннях ми бачимо багато прикладів вірного і щирого служіння в храмі. Віддані Господу і своїм храмовим звітам члени Церкви в наші дні вчаться служити по обидві сторони завіси. Коли наші близькі та улюблені люди покидають цей світ, ми шукаємо розраду і проявляємо свою віру в нашого Викупителя. Не потрібно нічого робити одному, залишаючись на самоті. Разом з Ним все робити легше. Він чекає нас!

Усі наші трое дітей запечатані з нами на час і на вічність. Неможливо описати словами ті почуття, які наповнювали наші серця. Заради одного такого моменту варто подолати будь-які життєві випробування. Щастя, радість і велика подяка Небесному Батьку назавжди залишаться в наших серцях. Нещодавно пішов за завісу батько моєї дружини. Ми віримо в

обіцяння Небесного Батька, що через храмові обряди сім’ї навечно можуть бути разом. Храм—це єдине місце, де відбуваються найбільш священні обряди євангелії, саме тут ми відчуваємо особливу близькість до Небесного Батька та Ісуса Христа, саме тут наші душі знаходять спокій, зміцнюються наші сім’ї, просвітлюється наш розум, і ми знаходимо сили і натхнення для подолання випробувань.

Президент Бойд К. Пекер навчав: “Кінцева мета всього, чого ми вчимо, полягає в тому, щоб об’єднати батьків і дітей у вірі в Господа Ісуса Христа, щоб вони були щасливі вдома, запечатані як сім’я на вічність, пов’язані зі своїми поколіннями та впевнені в піднесенні в присутність нашого Небесного Батька” (Boyd K. Packer, “The Shield of Faith”, *Ensign*, May 1995, 8.)

Я свідчу, що якщо в нашому житті буде сяяти храм, як маяк, ми ніколи не заблукемо. Я також свідчу про Божественну природу обрядів храму. Дотримання завітів піднесення допоможе кожній родині відчинити двері своїх домівок і відкрити свої серця для Храму і любові Спасителя. ■

МІСЦЕВІ СТОРІНКИ

Через мале і просте до храму в Росії

Денис і Марія Баранови

Сочі, Ростовська місія

Сім'я Баранових

Господь говорить: “Я дам дітям людським рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30).

Коли ми отримуємо натхнення, щоб зробити щось, пов'язане з

нашою сімейною історією, потрібно відразу ж діяти.

Денис:

Нещодавно одна моя знайома поділилася зі мною навчальним відео про сайти Другої світової

війни. Незважаючи на те, що я знаю про ці сайти багато років, я відчув, що, аби бути смиренним і слухняним, я повинен переглянути це відео. Цей перегляд благословив мене і мою сім'ю.

СЕМЬЯ БУШУЕВЫХ

▲ Це фото в нашій родині знамените тим, що на ньому ми знаємо тільки мого прадіда.

▼ Жінка на цій фотографії є дочкою мого прапрадіда.

По-перше, я отримав натхнення ще раз зробити пошук усіх моїх предків, які воювали, а також однофамільців з тих же населених пунктів, що і мої предки.

По-друге, під час перегляду я відчув, що потрібно зробити 24-е число кожного місяця днем нашої сімейної історії. Так вийшло, що 24-е число якраз було наступного дня, і ми негайно почали виконувати ці спонування від Святого Духа, відклавши всі свої справи. Кожен почав займатися своєю сімейною історією. У цей день ми провели облік того, що у нас є, щоб знати, куди рухатися далі. Вивчаючи сайти Другої світової війни, я став паралельно шукати на сайті репресованих і знайшов 2 сім'ї, яких я раніше не помічав!

Я думаю, що принцип "через мале і просте" (Алма 37:6) грає важливу роль в роботі спасіння, дозволяючи Господу творити чудеса в нашому житті і в житті тих, кому ми служимо.

Маша:

Після Нового року ми ставили цілі. В цей час у моєму розумі спливла фотографія мого прадіда зі своїми братами і сестрою:

Це фото в нашій родині знамените тим, що на ньому ми знаємо тільки мого прадіда (в центрі вгорі), а більше нікого!

Я записала собі в щоденник, що потрібно подумати про те, як їх знайти, потім переносила це завдання з дня на день, а незабаром і зовсім забула ...

Коли Денис поділився зі мною, що він відчув зробити 24-е число кожного місяця днем нашої сімейної історії, я дуже здриглася. Я з небувалим натхненням розбирала матеріали, які у мене вже були, коли натрапила на фотографію, що лежала в моїх документах вже кілька років—фото мого прапрадіда з якоюсь жінкою. Провівши невелике дослідження підпису цієї фотографії, я зрозуміла, що жінка на цьому фото—це дочка мого прапрадіда, тобто сестра мого прадіда—одна з втрачених дітей, імені якої ніхто не знав! Завдяки підпису на фото, я дізналася її повне ім'я та навіть рік народження, що дозволить мені зробити храмові обряди в майбутньому!

За часів Джозефа Сміта піонери фізично будували храми: чоловіки виконували важку фізичну працю на будівництві, жінки виготовляли сорочки для робітників, вони жертвували кошти, час, таланти і речі, віддаючи майже все що мали.

Сьогодні нас не просять так багато жертвувати фізично для побудови храму в Росії. Все, до чого нас закликають керівники,—це малі і прості засоби:

- Мати діючу храмову рекомендацію.
- Гідно приймати причастя.
- Вивчати особисто і разом з сім'єю посібник “За Мною йдіть”.

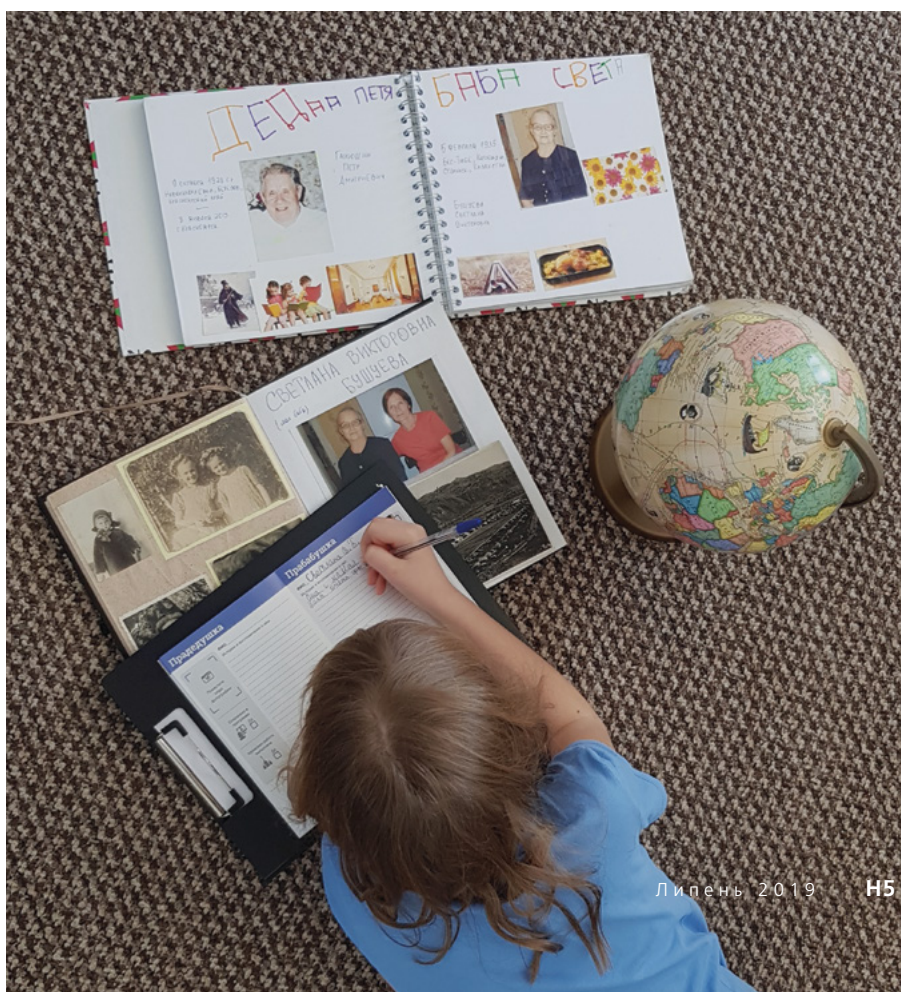
- Встановлювати особисті стосунки з Небесним Батьком через молитву.
- Старанно служити у покликанні.
- Знаходити імена своїх предків, намагаючись відвідувати храм настільки часто, наскільки дозволяють обставини.

Це так просто, і у нас може виникати спокуса не робити цього через простоту і буденність, так само,

як деякі юдеї не піднімали свого погляду, щоб поглянути на мідного змія, виставленого Мойсеєм, і жити (1 Нефія 17:41).

Але виконання того, що має назву “мале і просте”, допоможе нам бути чистими і готовими увійти в дім Господа, коли він буде побудований на нашій землі. Церква подбає про фізичне будівництво храму, а ми повинні подбати про будівництво храму в наших серцях. ■

Коли ми отримуємо натхнення, щоб зробити щось, пов'язане з нашою сімейною історією, потрібно відразу ж діяти.

Місія сім'ї Чепурових

Матеріал підготовлений Іриною Ємцовою

Російській Саратовський кіл, Дачний приход.

Двадцять п'ять років тому, в 1994 році, сім'я Чепурових із Саратова охристілася в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Це були непрості часи для нашої країни. Багато людей втратили роботу, а хтось продовжував працювати, але не отримував заробітної плати. Як і багато інших сімей у Росії, Лариса і Микола Чепурови мали великі фінансові труднощі.

Одного весняного дня Лариса і Микола вийшли на прогулянку і зустріли молодих людей з табличками на грудях. Ларисі кинулася в очі фраза з таблички "... святі останніх днів". Вона сама звернулася до них із запитанням: "А що, останні дні вже наступили?" Замість відповіді молоді люди запитали: "Чи вірите ви в Бога?" Зав'язалася розмова, і незабаром місіонери Кук і Нільсен опинилися в гостях у Чепурових.

З перших же зустрічей Лариса і Микола зрозуміли, що церква, про яку розповідають старійшини, істинна. "Їх свідчення стали нашими. Я серцем відчула, що Книга Мормона — істинна", — згадує через роки Лариса. Цю священну книгу вона прочитала за два дні, на одному диханні.

Після третьої бесіди з місіонерами пара Чепурових була готова христитися.

29 серпня 1994 року відбулося хрищення подружжя Чепурових. З того часу головним у житті цієї родини стало бажання бути слухняними Богові й навчитися розуміти, чого він хоче від них.

Ларисі дали покликання в Товаристві допомоги приходу, а Микола відповідав за підготовку недільних зборів. Пізніше його покликали першим радником президента Центрального приходу, потім — фінансовим секретарем округу.

Одного разу, під час рукопокладання першим радником у Товаристві допомоги приходу, президент Сергій Лелюхін сказав, що Бог чекає на них у храмі. Поїздка за кордон у ті безгрошеві роки на перший погляд здавалася нереальною. Але Чепурови вже знали, що треба ставити мету і молитися про її здійснення. І Бог дав Миколі можливість всього за один місяць заробити гроші на поїздку для двох. Це чудо стало відповіддю на їхні молитви.

5 травня 1996 року Лариса і Микола запечатали шлюб на вічність у Стокгольмському храмі. Почуття подяки Господу за такий великий привілей Чепурови пронесли через усе життя.

Прагнення кожного дня бути комусь корисними викликало у Чепурових думки про служіння на місії повного дня в якості

Чепурови.

літньої місіонерської пари. 8 травня 2012 року Лариса і Микола отримали покликання служити в Оренбурзі, що в Самарській місії. Це місто стало для них рідним.

Як відомо, ми всі — руки Бога. Він допомагає нам і являє свою любов через оточуючих нас людей. Кожній людині потрібні турбота та увага. Своє служіння Чепурови почали з молитви. Вивчивши список членів Церкви, ця місіонерська пара відвідала всіх, хто готовий був з ними зустрітися. Кожного дня, молячись і просячи настанови від Бога, сестра Лариса і брат Микола надавали допомогу всім бажаючим: ремонт, прибирання, роботи в саду, приготування їжі, покупка

Чепурови з молодими місіонерами.

продуктів і т.д. Словом і ділом вони прагнули донести до членів Церкви Божу любов.

Спочатку була поставлена мета, щоб причасний зал під час недільних богослужінь став максимально заповненим. У цій тонкій справі наголос був зроблений на сім'ях — їм приділялася особлива увага.

Поступово, через рік, кількість членів Церкви, які відвідують недільні богослужіння у домі зборів, зросла з 7 до 49 осіб. Однак, до кінця місії Чепурових, на жаль, тенденція пішла на спад.

Однак у Бога є свої плани і бачення ситуації. У грудні 2013 року брат Микола серйозно захворів. У нього діагностували рідкісне

захворювання—одне на 15 млн. чоловік! За одужання брата Миколи молилося багато людей різних національностей у всіх кінцях землі, різними мовами і в різних храмах. Але ослаблений імунітет організму не витримав. 29 квітня 2014 року Микола Чепуров повернувся до оселі Господа. Тепер він перебуває під наглядом свого люблячого і доброго Небесного Батька.

Сестра Лариса повернулася до рідного Саратова. Вона продовжила служити в Товаристві допомоги Дачного приходу. Зараз сестра Чепурова—радник у президентстві Товариства допомоги Саратовського колу. Як і раніше, вона з молитвою просить Бога

вказати їй на тих, хто у нужді, і дізнаючись про проблеми сестер, починає діяти і допомагати їм.

Лариса Чепурова продовжує підтримувати зв'язок з членами Церкви з Оренбурга. Вона щиро полюбила це місто, залишивши в ньому частку свого серця.

У листі Томаса Монсона, що містить слова співчуття до сестри Чепурової у зв'язку зі смертю її чоловіка, сказано наступне:

“Церква дорожить кожним місіонером, і втрата однієї душі викликає глибокі переживання в кожному, хто дізнається про це. Ваш дорогий супутник життя був зайнятий найдостойнішим служінням, яке тільки він міг виконувати”. ■

Нові президенти місії

Максим Бирдін, 47 років, та **Ольга Бирдіна**, п'ятеро дітей, Зеленоградська філія, Московський Російський кіл: Російська Єкатеринбурзька місія, замінять президента Рея М. Бека та сестру Джулі Б. Бек, які завершують своє служіння.

Брат Бирдін служив радником у президентстві місії, президентом філії, радником у єпископаті та провідником групи. Він народився у Москві, Росія, в сім'ї Олега Євгеновича Бирдіна і Тетяни Олександрівни Панкової Бирдіної.

Сестра Бирдіна служила радником у президентстві Товариства молодих жінок, вчителем у Товаристві допомоги, вчителем Недільної школи і вчителем семінарії та інституту. Вона народилася у Москві, Росія, в сім'ї Владислава Івановича Помошнікова та Антоніни Іванівни Чертової Помошнікової.

Микола Устюжанинов, 40 років, та **Юлія Устюжанинова**, четверо дітей, Пермська філія, Єкатеринбурзький Російський округ: Російська місія в Ростові-на-Дону, замінять президента С. Еріка Оттесена та сестру Елізабет Доті Оттесен, які завершують своє служіння.

Брат Устюжанинов служив радником у президентстві місії, президентом округу, радником у президентстві округу, президентом філії та місіонером у Російській місії в Ростові-на-Дону. Він народився у Пермі, Росія, в сім'ї Анатолія Устюжанинова і Тамари Пономарьової Устюжанинової.

Сестра Устюжанинова служила радником у президентстві Товариства допомоги філії і консультантом з храмової та сімейно-історичної роботи. Вона народилася у Пермі, Росія, в сім'ї Миколи Савіновського та Світлани Белової Савіновської.

Мікел Дж. Андерсон та **Емі Андерсон**, шестеро дітей, приход Манетт, Бремертонський кіл у шт. Вашингтон: Російська Московська місія. Президент Андерсон служив президентом колу, радником у президентстві місії, єпископом, виконавчим секретарем колу, президентом кворуму старійшин, вчителем семінарії та інституту і місіонером у Російській місії в Ростові-на-Дону. Він народився у Бремертоні, шт. Вашингтон, у сім'ї Леонарда М. Андерсона та Кетлін Мілліган Андерсон.

Сестра Андерсон служила радником у президентстві Початкового товариства, Товариства допомоги і Товариства молодих жінок приходу, координатором з навчання вчителів, музичним керівником у Початковому товаристві та провідником ясельної групи. Вона народилася у Бремертоні, шт. Вашингтон, в сім'ї Кіта Аллена Шумейкера та Патриції Енн Ніколсон Шумейкер.

Пол Пікард, 41 рік, та **Елоді Пікард**, троє дітей, 4-й Віденський приход (англомовний), Віденський Австрійський кіл: Вірменська/Грузинська місія, замінять президента Аллена Б. Бострома і сестру Шері Л. Бостром, які завершують своє служіння. Брат Пікард зараз служить єпископом, а до цього служив радником у президентстві Товариства молодих чоловіків колу, членом вищої ради, виконавчим секретарем колу і приходу, радником у єпископаті, президентом Товариства молодих чоловіків приходу, діловодом приходу та місіонером у Російській місії в Ростові-на-Дону. Він народився у Бордо, Франція, в сім'ї Мішеля Пікарда та Джульєтти Джоакім Пікард.

Сестра Пікард служить вчителем семінарії та вчителем ясельної групи, а до цього служила радником у президентстві Товариства молодих жінок колу і приходу, радником у президентстві Товариства допомоги приходу, президентом Початкового товариства приходу, вчителем Недільної школи та директором центру сімейної історії. Вона народилася у Ланьї-сюр-Марні, Франція, в сім'ї Франка Алена Пратика та Джоель Маргарити Ро. ■